

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig tage tråden op her i starten af min ordførelse og spørge ordføreren for CD, som er jo et regeringsparti og står bag dette lovforslag: Hvad er inden for en rimelig tid? Hvad er egentlig en rimelig tid? Det står der jo intet om i forslaget, og det er en af manglerne ved det.

I Dansk Folkeparti synes vi afgjort, det er sørgeligt, at Folketinget endnu en gang skal tage stilling til denne Nørrebro-sag, som har plaget landet siden EU-afstemningen den 18. maj 1993. Og lad mig slå fast: Det er ikke min opfattelse - og jeg tror egentlig, at mange deler det synspunkt - at det havde noget som helst at gøre med, at det blev et knebent ja til Unionen den 18. maj 1993. Det var uroligheder, der helt givet havde været planlagt gennem længere tid. Uanset hvordan udfaldet var blevet, havde det blot været en undskyldning for, at de autonome kunne starte den terrorvirksomhed, som rent faktisk fandt sted i København den 18. maj 1993. Den havde intet at gøre med unionsafstemningen, intet som helst. Afstemningen var kun en undskyldning.

Regeringen bærer faktisk hovedansvaret for, at udviklingen er gået, som den er gået. Det er jo ikke småting, vi har måttet se i retning af kaotiske begivenheder, fejltagelser og skandalesager i Justitsministeriets håndtering af sagen, og ministeriet har ydermere ladet sig koste rundt med alle mulige interesser i sagen. Ombudsmanden har udnyttet enhver blottelse i ministeriets sagsbehandling, men den ansvarlige i sidste ende er jo den, der blotter sig, og her er Justitsministeriet det endegyldige problem. Folketingets Ombudsmand har imidlertid efter Dansk Folkepartis opfattelse leveret et klassisk partsindlæg i sagen og med sin Nørrebroedegørelse givet gode argumenter for at vælge en anden ombudsmand, og jeg håber, at partierne i Folketinget vil være opmærksomme på det på det tidspunkt, hvor vi skal tage stilling til, hvem der skal være ombudsmand.

Dansk Folkeparti mener, at justitsministeren har taget Ombudsmandens kritik alt, alt for alvorligt og været alt, alt for svag og rystende, når han nu ønsker dette lovforslag om en ny Nørrebroundersøgelse til behandling. Ombudsmanden er jo på en eller anden måde blevet en slags fjerde statsmagt, der skal kontrollere alt og alle, hvilket bestemt ikke var intentionen, jf. grundlovens § 55, hvor der blot står:

»Ved lov bestemmes, at Folketinget vælger en eller to personer, der ikke er medlemmer af Fol-

ketinget, til at have indseende med statens civile og militære forvaltning.«

Man må nok sige, at i mange sager har ombudsmanden overspillet sin rolle i forhold til det, der rent faktisk er bestemt i grundloven. Det er heller ikke sikkert, at ombudsmanden lever op til befolkningens tillid, idet han jo er udpeget af det til enhver tid siddende folketingsflertal.

Et andet vigtigt problem er, hvad den påtænkte undersøgelse kommer til at koste. Har justitsministeren et bud på det? Som det er set i andre sager, er det tiltrængt med begrænsninger i varigheden af den slags undersøgelser, hvis de overhovedet skal udføres. Det er med god grund, vi frygter i Dansk Folkeparti, at hvis det lovforslag, vi behandler i dag, bliver vedtaget, kan Nørrebroundersøgelsen blive lige så lang, trættende og kostbar, som tamilsagen har været for det danske samfund.

Et andet spørgsmål er: Hvem skal man efterhånden afhøre i Nørrebro-sagen? Er det politiet eller de autonome, der kan huske mest, og vil politiet overhovedet deltage og udsætte sig for fortsat mistænkeliggørelse? Der er meget, vi endnu ikke ved om det lovforslag, der er til behandling i dag.

Politikerne må nu gøre op med sig selv, om de på grund af en politiserende ombudsmand og et kriseramte Justitsministerium virkelig vil igangsætte en tamillignende sag, der vil tappe det danske samfund for umådelige kræfter i de kommende år. Og så kan regeringspartierne, der tilsyneladende ikke engang har det parlamentariske grundlag i orden i denne sag, sidde og file med Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten om, hvordan det skal gå med forslaget.

Jeg synes alt i det, det er en sørgelig affære, Folketinget i dag skal tage stilling til. Det bliver et minimalt flertal, der kommer til at afgøre det, og det betyder en yderligere svækkelse af dette elendige forslag, når det kommer til tredje og sidste behandling. Så derfor skal Dansk Folkepartis opfordring til ministeren være: Træk forslaget tilbage i god tid!

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg nåede ikke at få en kort bemærkning til fru Sonja Albrinks indlæg, men fru Sonja Albrink sagde, at Asbjørn Jensens undersøgelse ikke gav noget brugbart resultat, at ombudsmanden havde sagt, at det ikke var godt nok, og at vi nu skulle have en uvildig undersøgelse. Det er jo